

ગઝલ

ભગવતીકુમાર શર્મા

.1.

હા, બને ઘટનાઓ; પણ દશ્યો વગર;
ફૂલ મારાં ઉઘડે, સુર્યો વગર,

હું અવાજોની સપાટી પર તરું;
મારું પુસ્તક હોય છે, પૃષ્ઠો વગર.

શ્વાસમાં છે ટેરવાંનું દળકટક;
પુષ્પને પામી શકું, રંગો વગર.

સપ્તરંગી મારાં આકાશો નથી:
ઉડતાં શીખ્યો છું હું, પાંખો વગર.

એક નહીં; પણ સુર્ય ડુબ્યા બે ભલે:
રથ તો ચાલે છે અહીં, અશ્વો વગર.

ક્યાં છે? શું છે? કોણ છે? કેવુંક છે?
જીવવાની ટેવ છે, પ્રશ્નો વગર.

રંગ, રેખા, રુપ, આકારોથી દુર;
તોય હું જીવ્યા કરું, સુર્યો વગર.

આંખ પર છે કાળા સુરજનો કડપ;
કીન્તુ ક્ષણ પણ ક્યાં વીતે, સ્વપ્નો વગર?

.2.

માંડ જીવતી રાખી છે મેં આ ક્ષણ અંગત;
કેમ જીવાડી, તેનું પાછું કારણ અંગત!

આશા છે કે મૃગજળમાં પણ ભરતી ચઢશે,
તેથી તો અકબંધ રહ્યું મારું રણ અંગત.

ટોળામાં તો ટાંકો પણ તુટવા નહીં દીધો;
રહ્યા સતત વીખરાતા મારા કણ કણ અંગત.

વ્યાખ્યાની ઓળખચીકીનો અર્થ નથી કંઈ;
શબ્દ, લોહી, સંકેતથી પણ એક સગપણ અંગત.

સહીયારા સંબંધોનો એક ટાપુ જુદો;
વાસ્તવમાં તો હું પણ અંગત, તું પણ અંગત.

ભીંત ભરાઈ ગઈ છે મારી છાયાઓથી;
ચાલ, વસાવી લઉં આજે એક દર્પણ અંગત.

બારે મેઘથી લથબથ ધરતીને શું કરવી ?
મને ખપે છે મારો સુકો શ્રાવણ અંગત.

.3.

ચકલીએ ચાંચ મારી ને ફોટો પડી ગયો,
દીવાલ પરથી આખો કબીલો પડી ગયો !

વરસાદમાંય આવીને તેઓ મળી ગયાં,
આંગણમાં થોડો સોનેરી તડકો પડી ગયો.

સંવાદ યાદ નહોતા ને મહોરાં જડ્યાં નહીં,
સારું થયું કે મંચ પર પરદો પડી ગયો.

એને તો ફુટવાની હતી ટેવ, તે છતાં;
અડક્યું પીંછું ને કાચ પર ગોબો પડી ગયો.

લુંટી ગયું તું કોઈ ફક્ત લાગણી છતાં,
શ્વાસોના આખા શહેરમાં સોપો પડી ગયો !

ભારે પડી ગઈ બહુ સુરજની દોસ્તી,
પડછાયો અંધકારમાં ખુલ્લો પડી ગયો.

જીવન સમા જીવનની કશી ના રહી વીસાત,
સોદો કર્યો જે મોતથી, મોંઘો પડી ગયો.

.4.

યાદ આછી ફરફરે વરસાદમાં,
આંખ ઝીણું ઝરમરે વરસાદમાં.

બારીની જળમાં થઈ કાલાપલટ,
બારણું ડુસકાં ભરે વરસાદમાં.

કેટલી વ્યાકુળ તરસની છે તરસ !
કુવાથાળે કરગરે વરસાદમાં.

મીઠીની ખુશબુને પુરી પામવા,
આભ હેઠું ઉતરે વરસાદમાં.

મોરના ટહુકા ને સણકા છાતીના;
કોણ, ક્યાં ક્યાં વીસ્તરે વરસાદમાં !

પાતળો કાગળ લઈ આકાશનો;
કોઈ હોડી ચીતરે વરસાદમાં.

આંખ ને નભ સર્વ એકાકાર છે;
કોણ આવે ખરખરે વરસાદમાં !

.5.

શ્વાસથી છે સગાઈ જવું છું,
આમ તો ખોટ ખાઈ જવું છું...

મેઢનીથી કપાઈ જવું છું,
મારી ભીતર લપાઈ જવું છું...

હું ગુનેગાર તો નથી, તો પણ;
પંડથી પણ છુપાઈ જવું છું...

ધાસની તો નથી ગતાગમ પણ,
વાંસળીમાં પુરાઈ જવું છું...

સ્પર્શ કરશો તો માત્ર ખાલીપો,
હું તો સ્મરણે સમાઈ જવું છું...

આ ગઝલ મારી છે હયાતી પણ,
તારે હાથે લખાઈ જવું છું...

.6.

અંગત ક્ષણોની મ્હેકમાં સંભારજે મને,
કોઈ અજાણ્યા પુષ્પરુપે ધારજે મને.

હોઈશ કઈ દશામાં – મને પણ ખબર નથી,
આવું જો તારે દ્વાર તો સત્કારજે મને.

ઝળહળતો થઈ જઈશ પછી હું ક્ષણાર્ધમાં,
તારી નજરના સ્પર્શથી શણગારજે મને.

ભીની ભીની વીદાયનો કોઈ વસવસો નથી,
આંસુ બનાવી આંખથી તું સારજે મને.

સુનકાર ચારે કોરથી ભીંસી વળે તને,
ટહુકાની જેમ ત્યારે તું પોકારજે મને.

તારી જ લાગણી છું; મને વ્યક્ત કર હવે,
શબ્દો મળે કુંવારા તો ઉચ્ચારજે મને.

તારે ઝરુખે વ્યોમ થઈ વેરાયો છું હવે,
વરસાદી કો'ક સાંજે તું મલ્હારજે મને.

.7.

હૃદયમાં જ તારા પ્રથમ તું નીરખને !
પછી દસ દીશામાં પરમ તું નીરખને !

અગમ તું નીરખને ! નીગમ તું નીરખને !
દ્યુતીની ઝલક ચારેગમ તું નીરખને !

મળ્યો છે તને તે ધરમ તું નીરખને !
આ કાગળ, આ ખડીયો, કલમ તું નીરખને !

હવે ક્ષણનું છેટું એ અપરાધ તારો;
આ લીલા અકળ એકદમ તું નીરખને !

છે પીડાના સણકા હજી કષ્ટપ્રદ, પણ
રુઝાઈ રહેલા જખમ તું નીરખને !

છે તરણાં સમા અન્યના દોષ કીન્તુ,
શીલા જેવું તારું અહમ્ તું નીરખને !

અટકશે કશું પણ ન તારા વીનાયે;
ગતીનો સનાતન નીયમ તું નીરખને !

.8.

સાધે જો કાયાકલ્પ તો ભમરો કમળ બને;
સુર્યાસ્ત-સુર્યોદયની સફર તો સફળ બને.

શોષાયેલાં નવાણ નયનમાં ફુટે કદી;
ખાબોચીયુંયે ત્યારે સમન્દર સકળ બને.

થીજી જવાનું ભાગ્ય બરફને મળ્યું છતાં;
સુરજ ઉગી શકે તો હીમાલય સજળ બને.

તુટી પડે જો વૃક્ષની ટોચેથી પાંદડું;
મારી હયાતી મુલથી આકળવીકળ બને.

.9.

આશ્ચર્ય છે કે તારા વગર જીન્દગી ગઈ,
દરીયો મળી શક્યો ન તો રણમાં નદી ગઈ.

ભીની હતી જો આંખ તો જીવંત રહી ગઈ,
રેતીમાં પડતાંવેંત મરી માછલી ગઈ.

શ્વાસો ખુટી ગયા અને મીંચાયાં બે નયન,
પહેલાં પવન પડ્યો પછી રોશની ગઈ.

તોયે ટકી રહ્યો છું હું એકાકી વૃક્ષ શો,
રસ્તો ગયો, એ ઘર ગયું, તારી ગલી ગઈ.

બાળકની જેમ ભીડમાં ભુલી પડી જશે,
છોડાવી મારી આંગળી ક્યાં લાગણી ગઈ ?

આવ્યો છું કંઈ સદી પછી તારે આંગણે,
ગાળી'તી ચાર ક્ષણ ને મને ઓળખી ગઈ ?

સુમસામ માર્ગ પર હજી તાજી સુગંધ છે,
કોઈ કહો, વસંતની ક્યાં પાલખી ગઈ ?

.10.

બુદ્ધીની દલીલો પર લાગણીની સરસાઈ; એ ક્ષણો ગઝલની છે;
કંટકો કળી સમ્મુખ દાખવે સલુકાઈ; એ ક્ષણો ગઝલની છે.

ગુફ્તેગોય કરવી છે, એય પાછી એકાંતે ને વળી પ્રીયા સાથે;
આ શરત પુરી થાતાં વાગે જ્યારે શરણાઈ, એ ક્ષણો ગઝલની છે.

પુષ્પની તુરંગોમાં કેદ ખુશબુને કરવી શક્ય એ બને ક્યાંથી ?
પ્રેમમાં મળે ઉર્મી સાથે ભીની રુસ્વાઈ; એ ક્ષણો ગઝલની છે.

વૈભવો વસંતોના પાનખરના પાલવમાં જાય છે ઢબુરાઈ;
તે પછીયે ફરફરતી ફૂલની ફકીરાઈ, એ ક્ષણો ગઝલની છે.

સાવ ઝીણો અંતરપટ શીવ ને જીવની વચ્ચે, શક્ય એનું ઓગળવું;
માશુકા-ખુદા વચ્ચે હોય ન અદેખાઈ, એ ક્ષણો ગઝલની છે.

ભગવતીકુમાર શર્મા

સર્જક-સંપર્ક:

બી-૩૨, પવીત્રા રો હાઉસ, બીજો ગેટ, આનન્દ મહલ રોડ, અડાજણ, સુરત-૩૯૫ ૦૦૮

ફોન : ૦૨૬૧-૨૭૪ ૩૯૬૭

@ @ @ @ @

‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ના આ ગઝલઅંકના અતીથી સમ્પાદક અને સંકલનકાર સુરતના યુવાગઝલકાર ભાઈ
શ્રી ગૌરાંગ ઠાકર (gaurang_charu@yahoo.com)નો ખુબ ખુબ આભાર.. -ઉત્તમ ગજ્જર

‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ – વર્ષ : દસમું – અંક : 304 – September 07, 2014

‘ઉંઝાજોડણી’માં સાભાર અક્ષરાંકન : શ્રી સુનીલ શાહ sunilshah101@gmail.com

@ @ @

More than 3,10,65,000 Gujarati Language lovers have visited
<http://www.gujaratilexicon.com>

More than 34,22,000 have visited Digital Bhagwadgomandal
<http://www.bhagwadgomandal.com>

More than 6,83,000 have visited Lokkosh
<http://lokkosh.gujaratilexicon.com>

More than 95,000 have visited Global-Gujaratilexicon
<http://global.gujaratilexicon.com>

@ @ @ @ @ @ @ @ @